

Ministerie van Defensie

Uitreiking van het Bronzen Kruis en het Kruis van Verdienste Den Haag, 14 april 2010

Uitgave:
Ministerie van Defensie
Directie Voorlichting en Communicatie

Fotografie:
Audiovisuele Dienst Defensie
Privé foto's van de militairen

April 2010

Voorwoord

Zeer geëerde gasten,

Van harte welkom op deze bijzondere dag. Het heeft Hare Majesteit de Koningin behaagd in te stemmen met vijftien voordrachten voor de toekenning van dapperheidonderscheidingen. Het betreft het Bronzen Kruis en het Kruis van Verdienste, twee in de Tweede Wereldoorlog ingestelde Koninklijke onderscheidingen voor bijzondere daden in de strijd. Vijftien militairen van de Koninklijke Marine, de Koninklijke Landmacht en de Koninklijke Luchtmacht krijgen vandaag deze hoge onderscheidingen. Zes van hen ontvangen het Bronzen Kruis en negen het Kruis van Verdienste. Deze onderscheidingen zijn toegekend voor getoonde moed tijdens recente operaties in Afghanistan.

Voor vijf van de vijftien te decoreren militairen is het vanwege de aard van hun werkzaamheden onwenselijk dat hun identiteit publiekelijk bekend wordt. Zij ontvangen om die reden hun onderscheiding in een besloten ceremonie. De overige tien worden tijdens een publieke ceremonie in de binnenstad van Den Haag onderscheiden. Beide uitreikingen worden op gepaste wijze aangekleed met een bij wet voorgeschreven ceremonieel. Het ceremonieel doet (in muziek, woord en beeld) recht aan de uitzonderlijke verrichtingen van deze nieuwe helden. In dit boekje treft u informatie over de onderscheidingen en de verrichtingen waarvoor de onderscheidingen vandaag worden uitgereikt.

Het verheugt mij dat u met zo velen, als vertegenwoordigers van regering, parlement, coalitiepartners in Afghanistan, krijgsmacht of samenleving, blijk geeft van uw betrokkenheid. De ceremonie van vandaag symboliseert de maatschappelijke erkenning voor uitzonderlijke prestaties onder extreme en gevaarlijke omstandigheden. Dergelijke daden verdienen onze oprechte waardering. Ik ben trots dat dit vandaag op deze wijze wordt getoond.

Minister van Defensie

E. van Middelkoop

Den Haag

Prinses Julianakazerne

De uitreiking van de dapperheidonderscheidingen vindt plaats op twee verschillende plaatsen in Den Haag, beide in een historische en symbolische omgeving.

De besloten ceremonie vindt plaats op de Prinses Julianakazerne. Dit markante kazernesgebouw, gebouwd door de Duitsers tijdens de Tweede Wereldoorlog, staat aan de rand van de Haagse wijk Clingendael en heeft iets weg van een carrévormige boerenhoeve of kasteel. Dit karakter wordt geaccentueerd door een gracht, stenen bruggen en bastionvormige hoeken. Na de bevrijding vestigde de Koninklijke Landmacht er haar hoofdkwartier. Deze functie heeft de locatie, die in 1948 officieel Prinses Julianakazerne ging heten, behouden tot de opheffing van de Landmachtstaf in september 2005. Sindsdien biedt dit stijlvolle en unieke complex onderdak aan een deel van de staf van het Ministerie van Defensie.

Plein

Kruispunt van historie, democratie en samenleving

De publieke uitreiking vindt plaats op het Plein. Het Plein in het centrum van Den Haag maakt deel uit van het hart van het dagelijkse stadsleven en de bakermat van de democratie van Nederland.

Midden op het Plein staat op een hoge sokkel een standbeeld van Willem van Oranje uit 1848. In de linkerhand heeft de Prins een document waarop de namen van de steden staan die de opstand tegen de Spanjaarden begonnen.

Aan de noord- en zuidzijde bevinden zich de oude logementen van de steden van de Republiek, waar de vertegenwoordigers van die steden verbleven om de vergaderingen van een voorloper van de huidige Tweede Kamer te kunnen bijwonen. In een van de oude logementen (Plein 4) is het Ministerie van Defensie gevestigd.

Aan de oost- en zuidzijde van het Plein bevinden zich winkels en bruisende eet- en uitgaansgelegenheden.

Aan de west- en noordzijde van het Plein bevinden zich een ingang naar de Tweede Kamer, het Mauritshuis en het zogenoemde 'torentje', waar de Minister-President zijn werkvertrekken heeft. Lopend langs het 'torentje' komt men via de Grenadierspoort op het Binnenhof met zijn karakteristieke Ridderzaal, waar jaarlijks de Koningin het parlementaire jaar opent door het uitspreken van de Troonrede. In de gebouwen aan het Binnenhof bevinden zich onder andere de Eerste en Tweede Kamer van de Staten-Generaal en de Trêveszaal waar het kabinet iedere vrijdag vergadert.

Het Plein ligt dus letterlijk midden tussen de symbolen en de vertegenwoordigers van onze democratische waarden en normen en tussen de samenleving.

Traditie en militair eerbetoon

De uitreiking van een dapperheidonderscheiding gaat traditioneel gepaard met een bijzonder militair ceremonieel. Alles wat u vandaag tijdens de ceremonie ziet heeft een bijzondere betekenis en toont op gepaste militaire wijze eerbied en respect.

Rondom de plaats van de uitreiking staan vier detachementen militairen aangetreden. Elk detachement staat symbool voor een krijgsmachtdeel. De aanwezigheid van de vier krijgsmachtdelen symboliseert de trots, het respect en de betrokkenheid van de hele krijgsmacht bij deze bijzondere uitreiking.

De vaandels van de eenheden van de te decoreren militairen nemen een bijzondere plaats in bij de ceremonie van vandaag. Elke eenheid of regiment van de krijgsmacht heeft een eigen vaandel. Iedere militair is ingedeeld bij een eenheid. Hoewel het vaandel in de loop der tijd zijn initiële betekenis als veldteken - verzamelpunt voor de strijdende troepen - verloren heeft, is de waarde van het vaandel behouden gebleven. Het vaandel symboliseert de verbondenheid en trouw van de eenheid aan het staatshoofd. Tevens symboliseert het vaandel het vertrouwen van het staatshoofd in de eenheid en haar militairen. Alleen het staatshoofd, de Koningin, reikt een vaandel aan een eenheid uit. Militairen leggen bij hun formele aanstelling tot militair de eed of belofte af op het vaandel van hun eenheid. Daarbij zweren of beloven zij trouw aan de Koning, gehoorzaamheid aan de wetten en onderwerping aan de krijgstucht.

De eregasten van vandaag zijn de Ridders Militaire Willems-Orde, de dragers van de hoogste militaire dapperheidonderscheiding van Nederland. Iedere Ridder Militaire Willems-Orde heeft ooit het hoogst haalbare gepresteerd. Hun getoonde moed, beleid en trouw in de strijd dienen voor veel collega's als voorbeeld en inspiratie. Zij worden met ereroffels en een saluut door de aanwezigen ontvangen.

De aanwezige militaire kapel verzorgt de ereroffels en overige militaire signalen voor de ceremonie. Daarnaast verzorgt zij ook de verdere muzikale omlijsting.

De Minister van Defensie, als vertegenwoordiger van de Koningin, en de gastheer, de Commandant der Strijdkrachten, worden eveneens met ereroffels en een saluut ontvangen. De uitreiking vandaag door de Minister van Defensie vergezeld door de Commandant der Strijdkrachten benadrukt de waarde die de Nederlandse regering, het Ministerie van Defensie en de krijgsmacht hechten aan de onderscheidingen en datgene waar zij voor staan.

Centraal tijdens de ceremonie staan de te decoreren militairen. Zij worden elk individueel geroemd en geëerd zodat ook anderen tot zich kunnen nemen wat deze militairen voor uitzonderlijke daden hebben verricht.

Tijdschema besloten ceremonie

10.05 uur	Te decoreren militairen en relaties betreden de zaal.
10.10 uur	Genodigden betreden de zaal.
10.17 uur	Welkomstwoord, uitleg en nadere aanwijzingen van de explicateur.
10.26 uur	Ridders Militaire Willems-Orde en samengesteld cortège betreden de zaal.
10.30 uur	Minister van Defensie en Commandant der Strijdkrachten betreden de zaal.
	Toespraak Minister van Defensie. Muzikaal eerbetoon. Openen en sluiten van de ban. Uitreiking van de versierselen. Het Wilhelmus. Vertrek Minister van Defensie, Commandant der Strijdkrachten en gedecoreerden. Vertrek Ridders Militaire Willems-Orde en samengesteld cortège. Einde ceremonie.

- Wij verzoeken alle aanwezigen, indien mogelijk, te gaan staan bij:
- de ontvangst van de Ridders Militaire Willems-Orde;
 - de ontvangst van de Minister van Defensie en Commandant der Strijdkrachten;
 - het voorlezen van het Koninklijke Besluit;
 - het Wilhelmus;
 - het vertrek van Minister van Defensie, Commandant der Strijdkrachten en Ridders Militaire Willems-Orde.

Tijdschema publieke ceremonie

13.50 uur	Genodigden betreden de parade en nemen plaats op de tribune.
14.00 uur	Welkomstwoord, uitleg en nadere aanwijzingen van de explicateur.
14.08 uur	Aankomst vaandelgroep.
14.15 uur	Aankomst civiel cortège.
14.20 uur	Aankomst militair cortège.
14.25 uur	Aankomst Ridders Militaire Willems-Orde.
14.30 uur	Aankomst Minister van Defensie en Commandant der Strijdkrachten.
	Inspectie van de eenheden. Toespraak Minister van Defensie. Muzikaal eerbetoon en uittreden te decoreren militairen. Openen en sluiten van de ban. Uitreiking van de versierselen. Intreden te decoreren militairen. Het Wilhelmus. Vertrek Minister van Defensie en Commandant der Strijdkrachten. Vertrek Ridders Militaire Willems-Orde, militair en civiel cortège. Uittreden vaandelgroep. Einde ceremonie.

- Wij verzoeken alle aanwezigen, indien mogelijk, te gaan staan bij:
- de ontvangst van de vaandelgroep;
 - de ontvangst van de Ridders Militaire Willems-Orde;
 - de ontvangst van de Minister van Defensie en Commandant der Strijdkrachten;
 - het voorlezen van het Koninklijke Besluit;
 - het Wilhelmus;
 - het vertrek van Minister van Defensie, Commandant der Strijdkrachten, Ridders Militaire Willems-Orde en vaandelgroep.

Het Bronzen Kruis

Het Bronzen Kruis is bij Koninklijk Besluit van 11 juni 1940 (Stb. No A 22) door Hare Majesteit Koningin Wilhelmina in Londen ingesteld en naderhand gewijzigd bij Koninklijk Besluit van 1 juni 1944 (Stb. No E 37).

Het Bronzen Kruis kan worden toegekend aan militairen in dienst van het Koninkrijk der Nederlanden, die zich door moedig of beleidvol optreden tegenover de vijand hebben onderscheiden.

Het versiersel bestaat uit een vierarmig bronzen kruis. Het kruis is bevestigd op een oranje zijden lint ter breedte van 37 mm, in het midden voorzien van een 6 mm brede verticale streep van Nassausch blauw.

De voorzijde van het kruis vertoont in het midden een opgelegde, gekroonde W, welke is omringd door twee half cirkelvormige lauwertakken.

De achterzijde van het kruis is glad en vertoont in reliëf in het midden het jaartal 1940, verwijzend naar het jaar van instelling, omringd door twee half cirkelvormige lauwertakken. Op de bovenste arm en vervolgens de rechter, de onderste en de linker arm van het kruis zijn in reliëf de woorden 'trouw aan', 'Koningin', 'en' alsmede 'vaderland' aangebracht.

De toekenning van het Bronzen Kruis gaat vergezeld van een op naam gestelde oorkonde en het Koninklijk Besluit waarin de overweging is vermeld.

Kapitein Maarten van het Wapen der Infanterie

Overweging Koninklijk Besluit

“Zijn moedig en beleidvol optreden tegenover de vijand waardoor hij zich heeft onderscheiden en daarmee het belang van het Koninkrijk heeft gediend.

Kapitein Maarten gaf in 2007 direct leiding aan vier ploegen van de Special Task Force Unit Viper in Afghanistan. Op 18 juni 2007 waren de ploegen van kapitein Maarten op weg terug van operatie in de vijandelijke beheerste Baluchi-vallei. Op dat moment was de Nederlandse battle group in Chora in een zwaar gevecht verwikkeld met de vijand. Kapitein Maarten besloot om met zijn ploegen wederom de Baluchi-vallei in te trekken en de intussen voorbereide vijand aan te vallen. Deze operatie, met de codenaam Nahrin, zou de vijand dwingen om troepen in te zetten tegen de ploegen van kapitein Maarten en daarmee de vijandelijke aanval op Chora en de Nederlandse eenheden daar af te zwakken. Kapitein Maarten heeft de aanvallen, de uiteindelijke doorbraak door de vijandelijke linies en opmars door het vijandelijk gebied persoonlijk geleid. Operatie Nahrin werd onder aanhoudend zware vijandelijke tegenstand uitgevoerd. Kapitein Maarten bleef zijn mensen motiveren om door te gaan, wetende dat hun inspanning mede het succes bij Chora zou gaan bepalen.

Tijdens operatie Derapet in de Tangi-vallei liep de eenheid van kapitein Maarten op 16 juli 2007 vast in een vijandelijke hinderlaag. Hoewel de eenheid onder zeer zware vijandelijke druk stond, weigerde kapitein Maarten de inzet van beschikbare vliegtuigen om de vijandelijke stellingen te bombarderen. Hij deed dit vanwege onderkende aanwezigheid van vrouwen en kinderen. Hij wist door slim tactisch handelen, doorzettingsvermogen en voorbeeldgedrag zijn eenheid onder vijandelijk vuur uit de hinderlaag los te vechten.

Bij zijn optredens maakte kapitein Maarten steeds zijn eigen belang en veiligheid ondergeschikt aan de belangen van zijn mensen, andere eenheden en de Afghaanse bevolking.”

“We zijn er gelukkig allemaal heelhuids doorheen gekomen.”

Kapitein Maarten is op 18 juni 2007 met vier special forces-ploegen onderweg naar Kamp Holland als hij door een defect pantservoertuig gedwongen is de nacht in het veld door te brengen aan de rand van de Baluchi-vallei. De slag bij Chora is in die periode in volle gang.

“Vanuit onze positie was duidelijk te merken dat het er hard aan toe ging bij Chora. Ik kreeg opdracht de Baluchi-vallei weer in te trekken om met een zogenaamde nevenaantal Chora te ontlasten. Het idee was de Taliban te dwingen troepen rond Chora weg te halen om deze tegen ons in te zetten. Die eerste dag hadden we niet veel succes, we stuitten maar op weinig weerstand. De tweede dag verwachtte de Taliban ons en werden we direct bij het binnen gaan, hevig onder vuur genomen. Dat was ook het riskante aan ons plan. Ons doel was de vijand bezig te houden en dat betekende dat we ze moesten uitdagen en voldoende gelegenheid moesten bieden om ons aan te vallen. Die hele tweede dag hadden we gevechtscontact met de Taliban. Op een gegeven moment waren we vrijwel geheel omsingeld en waren we constant in gevecht. Na de hevige gevechten overdag, was er ’s avonds geen vijandelijke tegenstand meer en gaf ik opdracht om ons terug te trekken. Met deze actie hebben we de Taliban goed bezig gehouden en de druk op Chora enigszins kunnen verminderen en dat gaf veel voldoening. Hoewel je elkaar niet kunt zien, help je collega’s in nood.”

Op 16 juli 2007 staat kapitein Maarten voor een dilemma. Een qala van waaruit vijand opereerde, maar waar ook vrouwen en kinderen aanwezig waren, laten bombarderen of zijn eigen eenheid aan zware gevechten blootstellen.

“We reden door de Tangi-vallei toen we opeens in een hinderlaag liepen. De tegenstand was vrij hevig, twee voertuigen raakten beschadigd en in het terrein was het moeilijk manoeuvreren. Voortzetten van de missie was onmogelijk en dus besloot ik om terug te trekken. Op deze terugweg werden we gewaarschuwd dat er Taliban in een qala actief was. Op de heenweg waren we hier nog gewoon aan voorbij getrokken. Ze hadden ons - op weg naar de hinderlaag - ongehinderd laten passeren, maar het was duidelijk dat ze dat nu niet meer van plan waren. We stonden voor de keuze: terug het niet te doorbreken gevecht in of ons langs de qala heen vechten. Ik overlegde met mijn commandant en de legal advisor op Kamp Holland en we kregen toestemming om met luchtsteun langs de qala te trekken. Probleem was echter dat, afgezien van de Taliban, we ook vrouwen en kinderen in de qala onderkenden. Als ik de qala liet bombarderen, stierven er misschien onschuldige vrouwen en kinderen. Als ik dat niet zou doen, liepen mijn mensen groot gevaar als we langs de qala heen vechtend moesten trekken. Ik besloot tot het laatste en onder hevig vuur manoeuvreerden en vochten we ons langs de Taliban. Vrouwen en kinderen bleven gespaard en wij zijn er gelukkig allemaal heelhuids doorheen gekomen. Als er gewonden of gesneuvelden aan mijn kant waren gevallen, had ik hier nu wel anders gezeten.”

Kapitein der Mariniers Christiaan Dwarshuis

Overweging Koninklijk Besluit

“Zijn moedig en beleidvol optreden tegenover de vijand waardoor hij zich heeft onderscheiden en daarmee het belang van het Koninkrijk heeft gediend.

Kapitein Dwarshuis voerde in Afghanistan maandenlang onder fysiek en operationeel zeer zware omstandigheden het commando over ‘Forward Operating Base Khyber’. Hier was hij als commandant van een ‘Operational Mentor and Liaison Team’ verantwoordelijk voor de begeleiding van een eenheid van het Afghaanse nationale leger. In deze periode nam kapitein Dwarshuis deel aan meerdere gevechtsacties, hierbij steeds blijk gevend van moed, besluitvaardigheid en voorbeeldig en onbaatzuchtig leiderschap. Dit toonde kapitein Dwarshuis in het bijzonder tijdens twee gevechten.

Op 21 januari 2008 zette de vijand een aanval in op de basis Khyber. Hierbij raakte een Afghaanse militair gewond. Kapitein Dwarshuis verliet hierop de relatieve veiligheid die de basis bood om een Afghaanse eenheid die zich buiten het kamp bevond, te hulp te komen. Om de gewonde militair in veiligheid te brengen, zuiverde hij samen met een marinier zelf een nabijgelegen nederzetting. De gewonde militair kon hierdoor in veiligheid worden gebracht en later door een helikopter worden geëvacueerd voor verdere medische behandeling.

Op 21 februari 2008 stuitte de Afghaanse eenheid die hij begeleidde op de vijand. In het hevige gevecht dat uitbrak, kon het voorste deel van de eenheid zich niet meer verplaatsen vanwege hevig vijandelijk vuur. Hierdoor dreigde deze groep afgesneden te worden van de eigen troepen. Kapitein Dwarshuis heeft onder zwaar geweer- en granaatvuur ruim 75 meter overbrugd en zelfstandig een nabijgelegen nederzetting gezuiverd om de eenheid te hulp te komen. Ter plekke aangekomen, nam hij de evacuatie ter hand van een gewonde Afghaanse militair, zag hij toe op verdere effectieve bestrijding van de vijand en bracht hij met zijn granaatwerper onderdrukingsvuur uit, waardoor de gewonde militair veilig geëvacueerd kon worden. Hiervoor moest hij zich blootstellen aan direct vijandelijk vuur vanuit

drie verschillende posities. Daarna heeft hij drie Afghaanse militairen, die onder direct vijandelijk vuur in een ondiepe greppel lagen, uit hun benarde positie getrokken en in veiligheid gebracht.

Door zijn veelvuldig getoonde moed, leiderschap en beleidvol optreden, strekte hij niet alleen zijn eenheid tot voorbeeld, maar dreef hij hen ook aan tot grote prestaties en heeft hij verdere ernstige verliezen aan eigen zijde voorkomen.”

“Op zo’n moment merk je dat de training kicks in.”

In de Operational Mentor and Liaison Teams werkten de mariniers in teams samen met militairen van het Afghaanse nationale leger (Afghan National Army - ANA). “We zaten onder zeer primitieve omstandigheden in een *forward operating base*. Met zijn zessen begeleidden we veertig Afghaanse militairen tijdens hun operaties en inzet. Zij waren net uit de opleiding en hun militaire ervaringen waren nog zeer beperkt. Mensenkennis en durf is belangrijk. De Afghaanse militairen gaan voor je door het vuur, maar alleen als ze zeker weten dat jij dat ook voor hen doet.”

Op 21 januari 2008 zette de vijand een aanval in op de basis. “Een ANA-patrouille was net buiten de poort om in de rivier water te halen. Ineens hoorden we schoten en sloegen de kogels in de muur van ons kamp. De Afghaanse patrouille was in een hinderlaag gelopen. Eén van de Afghaanse militairen was gewond geraakt en teruggebracht naar de basis. Ik verliet samen met marinier Punt de relatieve veiligheid van de basis om een gebied bij de basis te zuiveren en te beveiligen. Hierdoor kon de gewonde Afghaanse militair en ook nog een gewonde burger snel worden opgehaald met een helikopter. Op zo’n moment merk je dat de training ‘kicks in’. Training en oefening is absolute noodzaak. Mijn teamleden wisten exact wat ze moesten doen, stonden direct op de juiste positie en alles liep zoals we voorgeoefend hadden. Hierdoor kon ik met samen met marinier Punt onze klus klaren.”

Kapitein Sander van het Wapen der Infanterie

Overweging Koninklijk Besluit

“Zijn moedig en beleidvol optreden tegenover de vijand waardoor hij zich heeft onderscheiden en daarmee het belang van het Koninkrijk heeft gediend.

Kapitein Sander gaf in 2007 direct leiding aan één van de vier ploegen van de Special Task Force Unit Viper in Afghanistan. Op 18 juni 2007 was de ploeg van kapitein Sander op weg terug van een operatie in de door de vijand beheerste Baluchi-vallei. Op dat moment was de Nederlandse battle group in Chora in een zwaar gevecht gewikkeld met de vijand. De ploegen van Viper moesten wederom de Baluchi-vallei intrekken en de intussen voorbereide vijand aanvallen. Deze operatie, met de codenaam Nahrin, zou de vijand dwingen om troepen in te zetten tegen de Viper-ploegen en zou daarmee de vijandelijke aanval op de Nederlandse eenheden in Chora afzwakken. Kapitein Sander heeft de aanvallen op de vijandelijke posities persoonlijk geleid en is daarbij zelf licht gewond geraakt. Door zijn doortastend en voorbeeldig optreden heeft hij er in grote mate toe bijgedragen dat de hele eenheid zonder noemenswaardige verliezen uit de actie is gekomen en het gewenste effect voor Chora weten te realiseren.

Door zijn tactisch inzicht tijdens operatie Derapet in de Tangi-vallei voorkwam kapitein Sander op 16 juli 2007 dat een van zijn voertuigen op een geïmproviseerd explosief reed. Hij leidde vervolgens onder direct vijandelijk vuur de eenheid uit het daaropvolgende vuurgevecht. Daarna ondersteunde hij met zijn eenheid een andere Viper-ploeg, zodat deze ploeg uit een hinderlaag kon weggkomen.

Bij zijn optredens maakte kapitein Sander steeds zijn eigen belang en veiligheid ondergeschikt aan de belangen van zijn mensen, andere eenheden en de Afghaanse bevolking.”

“De enige keer dat wij elkaar een hand gaven voordat we de vallei in trokken.”

“Toen wij dit verzoek kregen, waren we al in omgeving omdat we de vorige dag ook al waren ingezet samen met een peloton van de battle group. Met de ploegcommandanten werd het plan gemaakt om op de hoge grond ten zuiden van de Baluchi-vallei positie in te nemen met voertuigen en met een voetelement op zoek te gaan naar de vijand in de vallei. Zodra het voetelement de vijand zou vinden, kon die worden aangegrepen met steun vanuit de voertuigposities en met behulp van luchtsteun. We wisten dat dit een zeer risicovolle opdracht was. Het is de enige keer geweest dat wij elkaar een hand gaven voordat wij de vallei te voet introkken.

Samen met vijf commando's die zich vrijwillig aangemeld hadden en de ploeg van sergeant Fred heb ik de 'inbraak' geleid vanuit de voertuigposities. Vrijwel direct kwamen we onder hevig vijandelijk vuur te liggen. Het bleek dat de vijand zichzelf goed had voorbereid op onze komst. Met steun van de vuurbasis, mortieren van de patrouillebasis Puntjak en luchtsteun wisten we uiteindelijk een inbraak te forceren en trok de vijand zich tijdelijk terug.

Kapitein Maarten en ik besloten het voetelement nog een zoekslag te laten maken om daarmee wederom een reactie uit te lokken en

de vijand weer aan te vallen. Ik heb toen besloten om de ploeg van sergeant Fred als beveiliging achter te laten en heb met mijn vijf ploegleden deze zoekslag gemaakt. Hierbij liepen we in een goed voorbereide hinderlaag. Het vuur kwam van drie kanten en we werden bijna ingesloten. Tijdens deze hinderlaag werd de kijker van mijn wapen geraakt. Ik kon niks meer zien door alle splinters in mijn ogen en ik was tijdelijk doof van een explosie naast mij. Hierdoor was ik tijdelijk niet in staat om het gevecht te leiden. Ben, onze medic, is naar mijn positie gesprongen en heeft mij geholpen weer zicht te krijgen. Mijn team vocht intussen verder. We vroegen luchtsteun aan om de oprukkende vijand te stoppen. Dit lukte met een vliegtuigbom die op 140 meter afstand van ons werd afgeworpen. Onder dekkingsvuur van het team van sergeant Fred hebben wij ons vervolgens uit de hinderlaag weten te vechten.

Het belangrijkste is dat deze operatie nooit had kunnen slagen zonder het dappere optreden van elke *operator*. Ik zie het als een voorrecht om te mogen werken met de jongens uit onze ploegen. Deze onderscheiding ontvang ik, maar hij is voor iedereen.”

Sergeant van de Mariniers Fred

Overweging Koninklijk Besluit

“Zijn moedig en beleidvol optreden tegenover de vijand waardoor hij zich heeft onderscheiden en daarmee het belang van het Koninkrijk heeft gediend.

Sergeant Fred maakte in 2007 deel uit van één van de vier ploegen van de Special Task Force Unit Viper in Afghanistan. Op 18 juni 2007 ging de ploeg van sergeant Fred de door de vijand beheerste Baluchi-vallei in. Op dat moment was de Nederlandse battle group in Chora in een zwaar gevecht gewikkeld met de vijand. De ploegen van Viper moesten de Baluchi-vallei intrekken en de voorbereide vijand aanvallen. Deze operatie, met de codenaam Nahrin, zou de vijand dwingen om troepen in te zetten tegen de Viper-ploegen en zou daarmee de vijandelijke aanval op de Nederlandse eenheden in Chora afzwakken. Onder hevig vijandelijk vuur heeft hij blijk gegeven van morele moed en beleidvol handelen door als leidinggevende voorop te gaan in de aanval van zijn team. Toen de ploeg in een hinderlaag liep heeft hij op eigen initiatief met zijn team een alternatieve opstelling ingenomen. Vanuit deze opstelling heeft hij met gericht vuur op de vijand de condities gecreëerd waardoor de rest van de ploeg uit de hinderlaag kon ontsnappen.

Sergeant Fred heeft aanzienlijk meer gedaan dan op grond van zijn rang verwacht mocht worden. Bij zijn optredens maakte sergeant Fred steeds zijn eigen belang en veiligheid ondergeschikt aan de belangen van zijn mensen, andere eenheden en de Afghaanse bevolking.”

“We hebben die dag flink wat engeltjes verbruikt.”

“Ik kan mij de gebeurtenissen van die dag nog heel goed herinneren. Wij waren net terug van een opdracht aan de zuid-zijde van de Baluchi-vallei en waren bezig met het plannen van een nieuwe operatie, toen wij de opdracht kregen zo snel mogelijk steun te leveren aan de battle group in Chora. Het was een risicovolle opdracht, vooral omdat wij kort daarvoor al door de Baluchi-vallei waren getrokken en de vijand dus op de hoogte was van onze aanwezigheid.”

Deze operatie, met de codenaam Nahrin, moest de vijand dwingen om troepen in te zetten tegen de Viper-ploegen om daarmee de heftige vijandelijke aanval op de Nederlandse eenheden in Chora af te zwakken. Toen een ploeg in een hinderlaag liep, heeft sergeant Fred op eigen initiatief met zijn team een alternatieve opstelling ingenomen waardoor de rest van de ploeg uit de hinderlaag kon ontsnappen.

“Toen wij opnieuw de zuidingang van de Baluchi-vallei introkken, bleek inderdaad dat daar een goed voorbereide vijand aanwezig was. Constant werden wij vanuit verschillende posities onder vuur genomen. Op een gegeven moment liep één van onze teams in een hinderlaag. Gelukkig kon ik hen, samen met mijn team, dekking geven. Hierdoor konden zij zich verplaatsen naar een veiliger gebied. Toen bleek dat het doel van onze opdracht, vijanddruk verminderen op Chora, behaald was en wij onze munitievoorraad behoorlijk verbruikt hadden, konden wij gelukkig zonder verliezen terugkeren.

Echt, we hebben het gered door een langdurige samenwerking en een goed opwerktraject met mijn team. De *skills* en *drills* bewezen zich, maar bovenal was het een goed team. De eenheid was heel hecht. Iedereen was open en eerlijk naar elkaar toe. Als je goed werk had verricht werd dat je verteld, maar ook als je een fout had gemaakt. Maar natuurlijk hebben we die dag ook flink wat engeltjes verbruikt.”

Korporaal Ruud van Dijken van het Wapen der Infanterie

Overweging Koninklijk Besluit

“Zijn moedig en beleidvol optreden tegenover de vijand waardoor hij zich heeft onderscheiden en daarmee het belang van het Koninkrijk heeft gediend.

Korporaal Van Dijken nam op 7 september 2008 deel aan een patrouille in de Baluchi-vallei te Afghanistan. Een pantservoertuig van de eenheid werd getroffen door een zogenaamde bermbom. Daardoor werd een deel van de bemanning uit het voertuig geslingerd. Andere bemanningsleden klommen uit het inmiddels brandende voertuig.

Korporaal Van Dijken en andere leden van de patrouille snelden de collega's van het geraakte voertuig te hulp. Het vuur bereikte intussen de in het getroffen voertuig aanwezige munitie en liet die exploderen. Korporaal Van Dijken miste één van zijn collega's en concludeerde dat soldaat der eerste klasse Ten Brinke nog in het brandende voertuig lag. Korporaal Van Dijken is vervolgens met gevaar voor eigen leven, het vuur en de exploderende munitie trotserend, via een luik aan de bovenzijde het voertuig ingedoken om soldaat der eerste klasse Ten Brinke uit het voertuig te halen. Dit lukte uiteindelijk met hulp van de eveneens op het brandende voertuig geklommen sergeant Koole. De directe uitwerking van de bermbom bleek achteraf fataal te zijn geweest voor soldaat der eerste klasse Ten Brinke.”

“Je handelt op zo’n moment toch deels in een reflex.”

Op 7 september 2008 zit korporaal Ruud van Dijken in het voertuig achter een YPR pantserrupsvoertuig die op een bermbom rijdt ergens op een berg in de Baluchi-vallei.

“Wat ik nu ga zien daar zal ik de rest van mijn leven last van blijven houden, dat is wat er door mijn hoofd schiet als ik naar de brandende YPR toe ren. Achter me hoor ik nog iemand roepen: second IED, second IED, een waarschuwing voor het feit dat er nog een IED zou kunnen liggen. Ik hoor het wel maar trek me er niks van aan. Bij de YPR aangekomen, zie ik vijf gewonde mensen liggen die uit de YPR zijn geslingerd of gekropen. De achterklep is door de klap opengeblazen en ik zie twee benen naar buiten steken. De gewonden kunnen zichzelf redden dus klim ik op de YPR om de laatste persoon door het vrachtluik naar buiten te tillen. Ik kan niet via de achterklep naar binnen want daar ligt een brandende palletbox in de weg. Weer hoor ik iemand roepen: kijk uit! Niet op die YPR klimmen! En weer negeer ik de waarschuwing. Je handelt op zo’n moment toch deels in een reflex.

Door het vrachtluik zie ik Jos liggen. Hij ligt in het vuur en ik denk: Word wakker, je staat in brand man! Ik pak hem bij zijn armen maar het lukt me niet om hem zo naar boven te hijsen. Ik laat hem weer los en ga vervolgens door het commandantenluik naar binnen. Ik kan hem nu bij zijn vest pakken en begin te trekken. Hij moet eruit. Ik krijg hem telkens maar een klein stukje naar voren voordat hij weer vast komt te zitten. De tijd begint te dringen want de YPR brandt behoorlijk en er liggen allerlei soorten munitie in het vuur. Uiteindelijk lukt het me om hem deels boven het luik te krijgen maar ik kan hem echt niet meer verder tillen. Vuur, exploderende munitie, net als ik denk dat ik moet opgeven, zie ik sergeant Koole boven het luik hangen. Samen trekken we Jos uit het voertuig. Geen moment te vroeg, want net als we van het voertuig af zijn, ontploft de hele boel. Pas toen werd mij duidelijk dat Jos niet sliep, maar we hebben hem niet achtergelaten.”

Korporaal van de Mariniers

Dominique Willems

Overweging Koninklijk Besluit

“Zijn moedig en beleidvol optreden tegenover de vijand waardoor hij zich heeft onderscheiden en daarmee het belang van het Koninkrijk heeft gediend.

Op 16 juli 2008 maakte de toenmalig tijdelijk korporaal Willems deel uit van een ‘Operational Mentor and Liaison Team’. Op die dag begeleidde hij een gewoergroep van het Afghaanse nationale leger tijdens een patrouille in de Baluchi-vallei. Hij liep hierbij voorop. Toen de gewoergroep onder direct vijandelijk vuur kwam te liggen, bracht korporaal Willems de eenheid op eigen initiatief op linie. Hierdoor konden zij effectief terugvuren op de vijand. Terwijl dit vuurgevecht nog gaande was, bemerkte korporaal Willems een ophanden zijnde aanval op de flank van zijn eenheid. Op die cruciale momenten van de strijd was er geen contact mogelijk met zijn eenheidscommandant voor het ontvangen van directe orders. Korporaal Willems ontplooi­de hierop wederom eigen initiatief door onder direct vijandelijk vuur drie Afghaanse militairen op een nieuwe positie te plaatsen. Hierdoor werd de aanval in de flank afgeslagen en een dreigende omsingeling voorkomen. Om de rest van de eenheid verder aan te sturen en het contact met zijn eenheidscommandant te herstellen, is korporaal Willems weer teruggekeerd naar zijn uitgangspositie. Hiervoor moest hij twintig meter open terrein oversteken en vijandelijk vuur trotseren.

Door het getoonde leiderschap, zijn moed en tactisch inzicht, heeft korporaal Willems verliezen aan eigen zijde voorkomen en het vertrouwen van het Afghaanse leger in de coalitiegenoten bestendig en verdiept.”

“Ik heb het gevoel gehad dat we er niet meer uit zouden komen.”

Nadat er een aanval was geweest op de noordelijke Baluchi-vallei was dit gebied weer rijp voor patrouilles. Korporaal van de mariniers Dominique Willems zat in de eerste patrouille samen met mariniers Roy en Erik. Op 16 juli 2008 begeleidde hij een gewoergroep van het Afghaanse nationale leger. Hij liep hierbij zelf voorop.

“We besloten om met het Operational Mentor en Liaison Team de nabije quala’s te zuiveren. De Afghaanse eenheid nam samen met eigen TFU-militairen onder begeleiding van mariniers de zuidelijke en westelijke hoek voor hun rekening, de gewoergroepen onder leiding van de mariniers namen de oostelijke en noordelijke hoek. De TFU-eenheid kreeg vuurcontact waardoor wij naar de voorste linie wilden trekken. Lopend door een open veld, werden wij vanaf zo’n tachtig meter beschoten. Meteen gingen de soldaten plat en legden onderdukkingsvuur aan. Erik zat met zijn gewoergroep veel zuidelijker en stond er alleen voor. Voor ons kwam het vuur uit het westen en de Afghaanse militairen focusten zich hier op. Toen zag ik dat we ook vanuit het noorden werden beschoten. De vijand wilde ons langzaam omsingelen. Ik verplaatste me onder vijandelijk vuur om drie soldaten in hun kraag te grijpen en ze in de nieuwe richting te zetten. Daarna ging ik weer terug naar mijn oorspronkelijke positie. Dat bleek een gouden greep.

Toen ik mij langzaam zorgen ging maken over de munitie, water en voedsel, en in blok langzaam poogde terug te keren naar de *overwatch*, stuitte we weer op vuur vanuit een quala. Roy en ik wilden die quala gaan zuiveren toen er opeens enkele vrouwen en kinderen naar buiten kwamen. We probeerden ze naar een veilige plek te dirigeren, maar in plaats daarvan gingen ze weer terug naar binnen. Dat sloot voor ons de mogelijkheid uit om al vurend de quala te zuiveren. Later bleek dat het een afleidingsmanoeuvre van de Taliban was om hun gewonden af te kunnen voeren.

De munitie raakte op, net als het water. Ik heb het gevoel gehad dat we er niet meer uit zouden komen. Maar het is toch gelukt. Het werd donker en de Taliban had geen nachtzicht meer.”

Het Kruis van Verdienste

Het Kruis van Verdienste is bij Koninklijk Besluit van 20 februari 1941, nr. 1 door Koningin Wilhelmina in Londen ingesteld en laatstelijk gewijzigd bij Koninklijk Besluit van 10 april 1946 (Stb. G 89).

Het Kruis van Verdienste kan worden toegekend aan Nederlanders en niet-Nederlanders die zich in verband met vijandelijke actie door moedig en beleidvol optreden hebben onderscheiden en daarmee het belang van het Koninkrijk hebben gediend.

Het versiersel bestaat uit een rechthoekig, gelijkarmig kruis, uitgevoerd in brons. De assen van het kruis hebben elk een lengte van 35 mm. De vier armen zijn gelijk aan een derde deel van de lengte der assen. De voorzijde van het kruis vertoont in het midden een opgelegde, gekroonde W welke is omringd door twee half cirkelvormige lauwertakken.

De achterzijde van het kruis is glad en vertoont in reliëf in het midden de Nederlandse Leeuw. Op de bovenste arm van het kruis is in reliëf aangebracht het woord 'voor' in letters ter grootte van 3 mm. Op de onderste arm van het kruis is in het midden het woord 'verdienste' aangebracht, eveneens in letters ter grootte van 3 mm. Het kruis is bevestigd aan een zijden lint van Nassausch blauw ter breedte van 37 mm, in het midden voorzien van een 6 mm brede verticale oranje streep.

De toekenning van het Kruis van Verdienste gaat vergezeld van een op naam gestelde oorkonde en het Koninklijk Besluit waarin de overweging is vermeld.

Eerste luitenant der Mariniers Jurjen Abma

Overweging Koninklijk Besluit

“Zijn moedig en beleidvol optreden tijdens diverse vijandelijke vuurgevechten waardoor hij zich heeft onderscheiden en daarmee het belang van het Koninkrijk heeft gediend.

Op 21 februari 2008 voerde luitenant Abma als mentor bij het ‘Operational Mentor and Liaison Team’ ter ondersteuning van een Afghaanse legereenheid, een gecombineerde voetpatrouille uit in de omgeving van Kakarak. Doel van de patrouille was zichtbare aanwezigheid voor de bevolking en het eventueel onderkennen en bestrijden van vijandelijke eenheden. Al snel liep de eenheid in een zware hinderlaag. Hierbij kwam de relatief onervaren voorste Afghaanse eenheid onder zulk zwaar direct vuur te liggen, dat zij zich niet meer konden verplaatsen. In het gevecht raakte een Afghaanse militair gewond. Door het heilige zicht konden de pantservoertuigen van de eigen troepen, die in de omgeving op hoger gelegen terreindelen stonden opgesteld, geen gericht ondersteuningsvuur bieden. Hierop trotseerde luitenant Abma direct vijandelijk vuur en verplaatste zich naar een nabijgelegen nederzetting. Hij zuiverde eigenhandig deze nederzetting en zag toe op de afvoer van een gewonde militair naar deze relatief veilige positie. Hier kon de militair geneeskundige hulp ontvangen en worden gestabiliseerd. Onder vijandelijk vuur droeg luitenant Abma zorg voor verdere afvoer van de gewonde militair en twee van zijn collega’s naar een nabijgelegen positie van eigen troepen. Deze actie had een goede uitwerking op de overige Afghaanse militairen die nog steeds onder vijandelijk vuur lagen. Zij vatten weer moed en konden zich later bij de eigen troepen aansluiten. Hierna heeft luitenant Abma het vuurgevecht beslist door op geïmproviseerde wijze jachtvliegtuigen naar de vijand te leiden.

Tijdens het hiervoor beschreven vijandcontact en bij vele andere gevechtssituaties, gaf luitenant Abma steeds blijk van morele en fysieke moed, voorbeeldig leiderschap en beleidvol optreden. Hierdoor heeft hij verdere verliezen aan eigen zijde voorkomen en het vertrouwen van het Afghaanse nationale leger in de coalitie-troepen bestendigd en verdiept.”

“Van alle vuurgevechten was dit wel één van de heftigste.”

Op 21 februari 2008 voerde eerste luitenant der Mariniers Jurjen Abma een gecombineerde voetpatrouille uit in de omgeving van Kakarak als mentor van een Afghaanse legereenheid bij het Operational Mentor and Liaison Team.

“We gingen een gebied in waar al enige tijd geen ISAF-eenheid meer was geweest. Op een bepaald moment ging ik samen met militairen van het Afghaanse nationale leger (ANA) een gebouw inspecteren. Van nog geen tientallen meters afstand werden we opeens met heftig mitrailleurvuur beschoten. Ik drukte meteen twee Afghaanse militairen een greppel in en probeerde zelf om het gebouw heen te lopen om te kijken of twee andere ANA-soldaten ongedeerd waren. Ik zag dat één van hen gewond was, maar door het hevige geweervuur kon ik absoluut niet bij hem komen en riep dat hij moest blijven liggen. Ik trok het gebouw in om het te zuiveren. Door het dekkingsvuur van de rest van mijn eenheid, konden de andere ANA-militairen ook het gebouw bereiken en zich verschansen. Uiteindelijk kon de hele groep met de gewonde ANA zich via een gat in de muur terugtrekken naar de rest van de eenheid.”

“Het vuurgevecht met de Taliban ging al die tijd gewoon door. Aangekomen in de quala waar de rest van de eenheid zat, heb ik luchtsteun aangevraagd. Toen we wisten dat we steun zouden krijgen, hebben we eerst alle ramen uit de quala geslagen omdat het glas ons zou kunnen verwonden, want dit was een duidelijke *danger close*-situatie. Op nog geen 125 meter sloegen de bommen in.”

Door de chaos die er bij de Taliban ontstond kon de patrouille van Abma zich veilig terugtrekken en aansluiten bij de eigen troepen een paar honderd meter terug in de groene zone. Na een korte reorganisatie vertrok de patrouille weer naar de gebombardeerde locatie om een *battle damage assesment* te maken.

“We namen stelling in om te zien welke schade er was. Hier troffen wij naast resten van wapens en raketten ook een aantal vrouwen en kinderen verstopt in een kleine bunker. Onze medic controleerde hen. Gelukkig waren zij ongeschonden gebleven. Door direct terug te keren naar zo’n plek en zelf de schade op te nemen, maakten we meteen een statement naar de Taliban. Dat zegt wel iets over het functioneren van onze eenheid.”

Eerste luitenant Dennis Pickhard van de Koninklijke Luchtmacht

Overweging Koninklijk Besluit

“Zijn moedig en beleidvol optreden onder vijandelijk vuur waardoor hij zich heeft onderscheiden en daarmee het belang van het Koninkrijk heeft gediend.

Op 20 augustus 2007 was luitenant Pickhard van de Explosieven Opruimingsdienst toegevoegd aan een gemotoriseerde patrouille in de omgeving van Chora in Afghanistan. De eenheid liep in een hinderlaag en kwam onder hevig vijandelijk vuur te liggen. Hierbij werd een pantservoertuig uitgeschakeld door een vijandelijke granaat. Op eigen initiatief besloten luitenant Pickhard en adjudant Martens poolshoogte te gaan nemen bij het getroffen voertuig. Om hun collega's te bereiken, verlieten zij hun veilige Bushmaster en trotseerden hevig vijandelijk vuur. Ze troffen achter het voertuig twee gewonde collega's aan en brachten hen onder vijandelijk vuur in veiligheid. Daarna stelden ze zich opnieuw bloot aan hevig vijandelijk vuur om bij het uitgeschakelde pantservoertuig een derde gewonde collega op te halen. Ook hem wisten zij in veiligheid te brengen.

Luitenant Pickhard heeft hiermee samen met adjudant Martens het leven gered van de drie gewonde collega's.”

“Het is niet meer dan normaal dat je zo optreedt.”

Op 20 augustus 2007 was eerste luitenant Dennis Pickhard van de Explosieven Opruimingsdienst Defensie (EOD) van de Koninklijke Luchtmacht toegevoegd aan een gemotoriseerde patrouille met een verkenningpeloton van 11 Luchtmobiele Brigade in Kala Kala, de omgeving van Chora in Uruzgan.

“Op dat moment was de omgeving van Chora erg onrustig. Een politiepost van de Afghan National Police was ingenomen door de Taliban. In een poging de politiepost weer te veroveren, liep de patrouille in een hinderlaag en kwam onder hevig vijandelijk vuur te liggen. Die eenheid is daarna teruggekeerd naar de basis. De volgende dag ondernam de eenheid een nieuwe poging om de politiepost weer in te nemen. Hierbij werd een Patria pantservoertuig uitgeschakeld door een vijandelijke granaat.”
Op eigen initiatief besloten luitenant Dennis Pickhard en adjudant Rob Martens de situatie op te nemen bij het getroffen voertuig. Om hun collega's te bereiken, verlieten zij hun veilige Bushmaster en trotseerden hevig vijandelijk vuur. Een collega nam het boordwapen over van luitenant Pickhard. Pickhard en Martens troffen twee gewonde collega's aan bij de Patria en brachten hen onder vijandelijk vuur in veiligheid. Tijdens het verzorgen van de twee gewonde collega's hoorden zij van een derde gewonde. Zij hebben zich toen wederom blootgesteld aan hevig vijandelijk vuur om bij het uitgeschakelde pantservoertuig de derde gewonde collega op te halen. Ook hem wisten zij in veiligheid te brengen. De volgende dag ging luitenant Pickhard weer gewoon door met het werk, alsof er niets was gebeurd. Luitenant Pickhard heeft met zijn optreden samen met adjudant Martens het leven gered van de drie gewonde collega's. Geen van de collega's heeft blijvend letsel opgelopen.

“We lagen toen wel vaker onder vijandelijk vuur en maakten regelmatig zulke gevechten mee. Voor mij is het niet meer dan normaal dat je dan zo optreedt.”

Eerste luitenant Dennis Pickard is recent teruggekeerd van een volgende missie in Uruzgan. “Vergeleken met toen is het er nu relatief rustig.”

Adjudant Rob Martens van de Koninklijke Luchtmacht

Overweging Koninklijk Besluit

“Zijn moedig en beleidvol optreden onder vijandelijk vuur waardoor hij zich heeft onderscheiden en daarmee het belang van het Koninkrijk heeft gediend.

Op 20 augustus 2007 was adjudant Martens van de Explosieven Opruimingsdienst toegevoegd aan een gemotoriseerde patrouille in de omgeving van Chora in Afghanistan. De eenheid liep in een hinderlaag en kwam onder hevig vijandelijk vuur te liggen. Hierbij werd een pantservoertuig uitgeschakeld door een vijandelijke granaat. Op eigen initiatief besloten adjudant Martens en luitenant Pickhard poolshoogte te nemen bij het getroffen voertuig. Om hun collega's te bereiken verlieten zij hun veilige Bushmaster en trotseerden hevig vijandelijk vuur. Ze troffen achter het voertuig twee gewonde collega's aan en brachten hen onder vijandelijk vuur in veiligheid. Daarna stelden ze zich opnieuw bloot aan hevig vijandelijk vuur om bij het uitgeschakelde pantservoertuig een derde gewonde collega op te halen. Ook hem wisten zij in veiligheid te brengen.

Adjudant Martens heeft hiermee samen met luitenant Pickhard het leven gered van de drie gewonde collega's.”

“De eenheid waar wij ‘aangeklikt’ waren, had al de hele dag gevechtscontact.”

Tijdens een gevechtspauze op 20 augustus 2007 staat de Bushmaster van adjudant Rob Martens van de Explosieven en Opruimingsdienst (EOD) van de Koninklijke Luchtmacht met drie andere voertuigen geparkeerd in een gebied in de omgeving van Kala Kala. Dan wordt de Patria naast hem geraakt door waarschijnlijk een RPG (rocket propelled grenade).

“De eenheid waar wij ‘aangeklikt’ waren, had al de hele dag gevechtscontact. Opeens is het stil. Ik zit achterin de Bushmaster en zit een beetje naar buiten te kijken als ik plotseling een enorme knal hoor. Ik zie dat de Patria naast ons een voltreffer heeft gekregen. Direct hierna zie ik de achterdeur opengaan en twee mannen naar buiten rennen. De voorste haalt het tot een rotsblok een paar meter verderop, maar de achterste man valt gelijk neer. In een mum van tijd zijn de twee andere voertuigen verdwenen en zijn wij als EOD-ers nog als enige in de buurt. Ik roep tegen de chauffeur: Achteruit! Zo dicht mogelijk naar die Patria! Op het moment dat we niet dichterbij kunnen naderen, springen Dennis Pickhard en ik uit de Bushmaster

en rennen naar één van de twee gewonden. Er wordt volle bak op ons geschoten, maar daar denk je niet eens bij na. Eén is gewond aan zijn been. Hem kunnen we gelijk met zijn tweeën naar ons voertuig dragen. Daarna halen we de andere op. Hij blijkt in shock, dus we moeten hem min of meer onze Bushmaster in praten. Eenmaal binnen beginnen we gelijk met eerste hulp, totdat één Remco Remco begint te roepen! Blijkt dat er dus nog een man in de Patria zit. Ik ren weer naar buiten en klim de Patria in. Daar zit Remco, ook hij is vrij ernstig gewond aan zijn been. Hij heeft al een knevel bij zichzelf aangebracht, maar kan zich niet zelfstandig verplaatsen. Ik neem hem mee en terwijl Dennis dekkingsvuur geeft, sleep ik hem letterlijk de Bushmaster in. Net op tijd, want als de klep dichtgaat, horen we de kogels tegen de achterkant inslaan. Terwijl wij verder gaan met eerste hulp verlenen, scheurt onze chauffeur vol gas naar de ziekenauto. Daar assisteren Dennis en ik nog bij de verzorging van de gewonden totdat de Medevac ze komt ophalen. Ik heb het gevoel dat ik die dag veel engeltjes op mijn schouders had.”

Sergeant-majoor van de Mariniers Patrick

Overweging Koninklijk Besluit

“Zijn moedig en beleidvol optreden tijdens diverse vijandelijke vuurgevechten waardoor hij zich heeft onderscheiden en daarmee het belang van het Koninkrijk heeft gediend.

Rond de kerstdagen van 2007 diende de toenmalig tijdelijk sergeant-majoor Patrick als compagniesmentor van een Afghaanse legereenheid bij het ‘Operational Mentor and Liaison Team’ in de omgeving van Deh Rawod. In die periode raakte hij met zijn eenheid veelvuldig betrokken bij gevechtscontacten met de vijand. Telkenmale toonde sergeant-majoor Patrick hierbij voorbeeldig leiderschap, groot vakmanschap en fysieke en morele moed. Op 16 december 2007 liep hij in de omgeving van Deh Rawod voorop in een verkenningstrouille van het Afghaanse nationale leger. De trouille maakte onderdeel uit van een grotere operatie en had tot doel de vijand in het gebied te lokaliseren. Al snel liep de eenheid in een hinderlaag. Door het doortastende en moedige optreden van sergeant-majoor Patrick, wist de eenheid zich los te maken van de vijand en zonder verliezen, maar met vitale informatie terug te keren bij de battle group. Onmiddellijk bood hij aan om met zijn eenheid deel te nemen aan een geplande tegenaanval. Tijdens deze operatie wisselden de vuurgevechten met de vijand zich in hoog tempo af. Hierbij ging sergeant-majoor Patrick zijn eenheid keer op keer voor, onder meer door als eerste een brandende nederzetting binnen te gaan van waaruit de vijand kort tevoren de eenheid onder vuur had genomen.

Op 27 december 2007 opende de vijand bij dageraad een aanval op de trouillebasis Volendam. Het snelle en adequate optreden van sergeant-majoor Patrick en zijn eenheid droeg er in belangrijke mate aan bij dat de aanval werd afgeslagen. ’s Middags voerde sergeant-majoor Patrick een brugverkenning uit. Hierbij werd een luitenant van de Afghaanse legereenheid , waarover hij het mentorschap voerde, door een schot van een vijandelijke sluipschutter in het hoofd getroffen. Sergeant-majoor Patrick stond naast hem. In de daarop volgende uren organiseerde hij de evacuatie van de gewonde officier en stuurde de eenheid verder aan in het gevecht. Het schot bleek later dodelijk. Daags erna ging hij weer voorwaarts met zijn eenheid, waardoor het vertrouwen van de aangeslagen militairen weer werd hersteld. Sergeant-majoor Patrick dwong door zijn optreden groot respect af. Niet in de laatste plaats van de Afghaanse militairen over wie hij het mentorschap voerde.

Het moedige en beleidvolle optreden van sergeant-majoor Patrick bij veelvuldige gevechtsacties, heeft verdere verliezen aan eigen zijde voorkomen en bijgedragen aan het heroveren op de vijand van de omgeving van Deh Rawod.”

“Ik liep met handen en voeten alles te coördineren.”

“Met kerst 2007 zat ik in kamp Volendam, ten noorden van Deh Rahwod. We zouden in dat gebied onze aanwezigheid laten zien. De genisten waren op pad om een brug over een brede beek te bouwen zodat het gebied verder ontsloten kon worden. De compagniescommandant was net weg, toen ineens ons kamp hevig onder vuur werd genomen. Omdat niemand iets ondernam, heb ik zelf maar het initiatief genomen. We hebben onze MB’s in stelling gezet om de quala waar het vijandige vuur vandaan kwam, onder vuur te kunnen nemen. Hierna stopte het schieten.”

Na deze actie werd besloten actief op zoek te gaan naar de vijand. Militairen kamden een *green zone* uit en stuitten uiteindelijk op een quala waar ze al eerder geweest waren.

“Het is niet wenselijk om twee keer eenzelfde gebouw binnen te gaan. Er kunnen dan overal overal *boobytraps* liggen. Veel keus was

er echter niet en de compagnie besloot om hier toch de vuurbasis op te zetten. Ik stond samen met een Afghaanse luitenant van de ANA (Afghan National Army) een plan te bedenken toen hij ineens door het hoofd werd geschoten. Dit was een grote schok, want hij was een zeer gerespecteerd leider. Ik ging gelijk vuur geven, gewondenvoer aanvragen en het peloton leiden. Ik liep overal rond te rennen om met handen en voeten alles te coördineren, terwijl we constant onder gericht vuur lagen.”

“Uiteindelijk kwam het Operational Mentor and Liaison Team terug in kamp Volendam. De schok van het overlijden van deze charismatische leider van het ANA en de tegenslagen tijdens de actie lieten een diepe indruk achter en niet alleen op de Afghaanse militairen.”

Sergeant Peter Koole van het Wapen der Genie

Overweging Koninklijk Besluit

“Zijn moedig en beleidvol optreden onder vijandelijk vuur waardoor hij zich heeft onderscheiden en daarmee het belang van het Koninkrijk heeftgediend.

Sergeant Koole nam op 7 september 2008 deel aan een patrouille in de Baluchi-vallei te Afghanistan. Een pantservoertuig van hun eenheid werd getroffen door een zogenaamde berm bom. Daarbij werd een deel van de bemanning uit het voertuig geslingerd. Andere bemanningsleden klommen uit het inmiddels brandende voertuig. Sergeant Koole en andere leden van de patrouille snelden de collega's van het geraakte voertuig te hulp. Hierbij heeft sergeant Koole met zijn mijnendetector zeker gesteld dat er geen mijnen of andere explosieven bij het getroffen voertuig lagen. Het vuur had intussen de in het getroffen voertuig aanwezige munitie bereikt en liet die exploderen. Sergeant Koole is met gevaar voor eigen leven op het brandende voertuig geklommen om korporaal Van Dijken te helpen. die via een luik aan de bovenzijde het voertuig ingedoken was om de nog in het voertuig liggende soldaat der eerste klasse Ten Brinke eruit te kunnen halen. Het vuur en de exploderende munitie trotserend zijn sergeant Koole en korporaal Van Dijken er samen in geslaagd om soldaat der eerste klasse Ten Brinke uit het voertuig te halen. Daarna is sergeant Koole een tweede keer naar het brandende en exploderende voertuig gegaan om een voor de eenheid essentieel uitrustingsstuk te bergen. De directe uitwerking van de berm bom bleek achteraf fataal te zijn geweest voor soldaat der eerste klasse Ten Brinke.”

“Het liefst waren we met z’n allen heelhuids teruggekomen.”

Sergeant Peter Koole is op 7 september 2008 op patrouille in de Baluchi-vallei in Uruzgan. Als genist heeft Koole de verantwoordelijkheid om eventuele berm bommen op de route te vinden. Nadat hij lopend met zijn mijnendetector de weg heeft *gesearched*, wordt Koole opgepikt door een MB. Dan klinkt er opeens een helse knal. Het YPR-rupsvoertuig voor hem is op een geïmproviseerd explosief (IED) gereden. Collega's worden uit het voertuig geslingerd. Anderen weten zich ternauwernood te redden door snel uit het brandende wrak te klimmen.

“Het kan geen IED zijn, want ik heb de weg *gesearched*, was het enige dat ik dacht na die enorme knal. Toen ik het brandende voertuig zag, ging er bij mij een knop om. Het enige wat ik besepte was dat er gehandeld moest worden. Ik heb geen moment geaarzeld en ben meteen mijn collega's gaan helpen.”

Koole controleert eerst met zijn detector of er rond het voertuig niet nog meer explosieven zijn verstoppt. Een collega van hem, korporaal Van Dijken, is op dat moment al bezig om de soldaat der eerste klasse Jos ten Brinke uit de getroffen YPR te halen. Met

gevaar voor eigen leven klimt ook Koole op het brandende voertuig, terwijl munitie door het vuur om hen heen ontploft. Samen weten ze uiteindelijk Jos ten Brinke te bevrijden. Maar de klap van het explosief bleek helaas fataal. Toch lukt het Koole de ‘bewuste knop’ nogmaals om te zetten. Hij sprint terug naar het brandende en exploderende voertuig en weet op het nippertje een voor de eenheid essentieel uitrustingsstuk veilig te stellen.

De dagen daarna weet Koole dat hij sterk moet zijn, niet alleen voor zichzelf, maar vooral voor zijn groep. “Als ik zou inzakken, zou ik ook de anderen in de steek laten.” Samen met z’n collega's begeleidt Koole de kist met het stoffelijk overschot van Jos ten Brinke terug naar Nederland. “Toen ben ik ook even helemaal leeggelopen.” Nog geen week later vloog de sergeant weer terug naar Afghanistan. “We besloten om met de hele groep terug te gaan en de uitzending te volbrengen.” Dat Koole nu het Kruis van Verdienste krijgt uitgereikt vervult hem met trots, maar geeft een dubbel gevoel. “Het is een stukje waardering voor wat je daar hebt gedaan, maar het liefst waren we met z’n allen heelhuids teruggekomen.”

Korporaal der eerste klasse Ben van het Wapen der Infanterie

Overweging Koninklijk Besluit

“Zijn moedig en beleidvol optreden tijdens een vijandelijk vuurgevecht waardoor hij zich heeft onderscheiden en daarmee het belang van het Koninkrijk heeft gediend.

Korporaal Ben maakte in 2007 als speciale *operator* tevens medisch specialist deel uit van één van de vier ploegen van de Special Task Force Unit Viper in Afghanistan. Op 18 juni 2007 ging de ploeg van korporaal Ben de door de vijand beheerste Baluchi-vallei in. Op dat moment was de Nederlandse battle group in Chora in een zwaar gevecht verwickeld met de vijand. De ploegen van Viper moesten de Baluchi-vallei intrekken en de voorbereide vijand aanvallen. Deze operatie, met de codenaam Nahrin, zou de vijand dwingen om troepen in te zetten tegen de Viper-ploegen en daarmee de vijandelijke aanval op de Nederlandse eenheden in Chora afzwakken. Tijdens een verkenning, samen met een ander ploeglid op een bedreigde flank, liep de ploeg van korporaal Ben in een hinderlaag. Hierbij raakte de ploegcommandant gewond. Korporaal Ben verplaatste zich onder gericht vijandelijk vuur naar de gewonde ploegcommandant om hem bij te staan. Daarna hervatte hij met één van zijn ploeggenoten de verkenning waarbij zij wederom in een zwaar vuurgevecht verwickeld raakten. Mede door hun initiatief en durf onderkenden zij een mogelijkheid om veilig uit het vijandelijk gebied weg te komen.

Met zijn optreden heeft korporaal Ben zijn eigen belang en veiligheid ondergeschikt gemaakt aan de belangen van anderen, hetgeen getuigt van een hoge morele moed en opofferingsgezindheid.”

“Zonder onze collega’s hadden wij het nooit gered.”

Op 18 juni 2007 is special *operator* Ben op patrouille in de Baluchi-vallei, in Uruzgan. De commando maakt als medisch specialist deel uit van de Special Task Force Unit Viper. Wanneer de special forces horen dat hun collega’s van de battle group bij het plaatsje Chora zwaar onder vuur worden genomen door de Taliban, twijfelen ze geen moment en schieten ze meteen te hulp. De ploeg waar Ben deel van uitmaakt, krijgt samen met een tweede ploeg de opdracht om de vijand vanuit de vallei aan te vallen, waardoor de Taliban wordt gedwongen extra troepen in te zetten om daarmee de aanval op de andere Nederlandse eenheden in Chora af te zwakken.

“We waren ontzettend gemotiveerd om de battle group te hulp te schieten. Toen ik samen met een collega-commando tijdens de opmars een deel van de vallei aan het verkennen was, kwamen we uit bij een rivier waar wij op die plek niet konden oversteken. Dus besloten we een stukje over dezelfde weg terug te verplaatsen. Ineens werden we zwaar onder vuur genomen. Op dat moment konden we weinig anders uitrichten dan ons al vurend een dekingspositie te verschaffen. Onze ploegcommandant werd echter geraakt.”

Ben bedenkt zich geen moment en trotseert het vijandelijke vuur om eerste hulp te verlenen. “De kijker van zijn geweer was kapot geschoten en hij was aan één oog gewond. In eerste instantie kon hij niets zien, omdat hij glas in z’n oog had. Later werd zijn zicht beter en hoewel het vijandelijke kogels om ons heen bleef regenen, slaagden we erin weg te komen. Mede door het dekingsvuur van de overige ploegleden konden we ons terug verplaatsen naar de anderen bij de voertuigen.”

“Het scheelde maar weinig of het was verkeerd afgelopen.” Maar bang is hij tijdens de actie nooit geweest. “Door onze training handel je automatisch. Je weet precies wat je moet doen. Wel had ik tijdens de verkenning bij de rivier even een angstig gevoel. We waren op dat moment immers maar met z’n tweeën en dan weet je dat je niet heel sterk staat. Zonder onze collega’s hadden wij het nooit gered. Eigenlijk verdient de hele ploeg deze onderscheiding.”

Korporaal der eerste klasse b.d. Franco Weijers van het Wapen der Genie

Overweging Koninklijk Besluit

“Zijn moedig en beleidvol optreden tijdens een vijandelijk vuurgevecht waardoor hij zich heeft onderscheiden en daarmee het belang van het Koninkrijk heeft gediend.

Korporaal Weijers nam op 19 januari 2007 als plaatsvervangend groepscommandant van een geniegroep deel aan een pelotonspatrouille nabij Sorkh Morgab in Afghanistan. De patrouillerende eenheid werd getroffen door een zelfmoordaanslag met een autobom. Het voertuig van de groep van korporaal Weijers werd hierbij uitgeschakeld en meerdere militairen van de patrouille raakten gewond, onder wie de groepscommandant en de pelotonscommandant. Korporaal Weijers, zelf aan zijn hoofd verwond, verleende noodzakelijke hulp aan de gewonde collega's en nam de leiding van de gewonde groepscommandant over. De getroffen patrouille werd plotseling door de vijand onder vuur genomen. Korporaal Weijers' directe gevechtsleiding zorgde ervoor dat de groep in staat was het vijandelijk vuur te onderdrukken en de directe dreiging voor de gewonden weg te nemen. Hierbij is korporaal Weijers twee keer onder direct vijandelijk vuur naar de waarnemend patrouilleleider gerend om af te stemmen over de verdere acties. Met steun van de wapens van een ander voertuig en met het eigen, ter plekke onder vuur gerepareerde, voertuig hebben ze onder dekkingsvuur de gewonden van de groep in veiligheid kunnen brengen. Tijdens de terugverplaatsing van het getroffen peloton naar de patrouillebasis heeft korporaal Weijers de route onderzocht op mogelijke geïmproviseerde explosieven. Op de basis aangekomen werd de ernst van de verwondingen van korporaal Weijers zelf pas duidelijk, waarna hij naar Nederland werd gevlogen voor behandeling.

Door het moedig en beleidvol optreden van korporaal Weijers is voorkomen dat er meer slachtoffers zijn gevallen bij de eenheid.”

“De YPR kon weer rijden en zo konden we het gevecht afbreken en weg komen.”

Het is 19 januari 2007 als Franco Weijers, op dat moment plaatsvervangend groepscommandant van de geniegroep, in een YPR pantserrupsvoertuig rijdt in de omgeving van Sorkh Morgab, Uruzgan.

“We rijden niet op, maar naast de weg omdat de route door een oord zou leiden waar je van alles kunt verwachten. Onze YPR pantserwagen rijdt achter een andere pantserwagen. Ik sta bovenluiks en zie nog wel een auto staan op de weg, maar sla er verder geen acht op. Als we net een bochtje naar links maken, klinkt opeens een gruwelijk harde knal. De auto, die vol met explosieven bleek, is tegen de zijkant van onze YPR gereden.

Na de knal lig ik achter in de bak en zie de kapitein van de luchtmacht, die bij ons in de bak zat, gewond op de grond liggen. Onze mineur zit versuft tegen de achterklep. Hij bloedt uit zijn mond en er steekt iets uit zijn oog. Ik begin eerste hulp toe te passen, maar heb al snel in de gaten dat ik niet veel kan doen. Gelukkig komt er vrij snel een medic en klim ik naar buiten om de groepscommandant te zoeken.

Op dat moment beginnen allerlei wapens te ratelen en besef ik dat we flink onder vuur worden genomen. De sergeant heeft een grote wond aan zijn hoofd en kan niet veel meer. Een tweede medic

komt ter plaatse en die dirigeer ik naar de achterklep. Daarna ga ik op zoek naar de pelotonscommandant om te kijken wat we verder moeten doen. Terwijl we nog steeds onder vuur liggen, ren ik naar de Mercedes Benz van de pelotonscommandant. Ook hij is gewond, maar gelukkig komt de opvolgend pelotonscommandant aanrijden. Die besluit dat een andere pantserwagen de gewonden komt ophalen en dat daarna de kapotte YPR wordt opgeblazen.

Onder vuur ren ik weer terug naar ons voertuig en geef korporaal Hol opdracht om te kijken of de YPR rijklaar te maken is. Hoewel de YPR aan één kant helemaal zwart is en vol met gaten zit, doet de motor het nog wel. En zolang die het doet, heb je nog een kans om weg te komen. Ondertussen komt de andere pantserwagen langs en help ik met het overladen van de gewonden. Korporaal Hol krijgt de bak snel weer aan het rijden en dus kunnen we het gevecht afbreken en ons verplaatsen naar de heli-landingsplaats waar de gewonden worden afgevoerd. Zelf ben ik ook gewond. Bloed komt uit mijn oren en heb ik een hoofdwond, maar op dat moment krijg ik daar weinig van mee. Zelfs heb ik nog een deel van de route *gesearched* onderweg naar Puntjak. Daar aangekomen blijken mijn verwondingen van dien aard dat ik terug naar Nederland moet en dus zit ik niet veel later in het vliegtuig naar huis...”

Korporaal van de Mariniers

Marco Eerhart

Overweging Koninklijk Besluit

“Zijn moedig en beleidvol optreden onder vijandelijk vuur waardoor hij zich heeft onderscheiden en daarmee het belang van het Koninkrijk heeft gediend.

Op 21 februari 2008 maakte korporaal Eerhart als opvolgend team-leider van een ‘Operational Mentor and Liaison Team’ deel uit van een Afghaanse legerpatrouille in de omgeving van Kakarak. Doel van de patrouille was om de eventueel aanwezige vijand te ontdekken en te bestrijden en wapenopslagplaatsen te ontmantelen. Weldra stuitte de patrouille op de vijand en brak er een hevig vuurgevecht uit, waarbij de vijand duidelijk in het voordeel was. Vanwege het hevige vijandelijke vuur raakte in de voorste eenheid een Afghaanse militair gewond en kon de eenheid zich niet meer verplaatsen. Korporaal Eerhart toonde zich initiatiefrijk en moedig door de leiding te nemen over twintig Afghaanse militairen om met hen de voorste eenheid te ondersteunen. Doordat de patrouille de vijand onder vuur nam, kon de gewond geraakte militair worden geëvacueerd en kon de eenheid weggkomen uit haar benarde positie. Hoewel hij zelf vanuit meerdere kanten onder vuur werd genomen, droeg korporaal Eerhart met een mitrailleur van een Afghaanse militair eigenhandig bij aan het dekkingsvuur van de patrouille.

Tijdens veel andere vuurgevechten met de vijand toonde hij steeds overwogen leiderschap, goed initiatief en fysieke en morele moed. Mede door het optreden van korporaal Eerhart zijn verdere verliezen aan eigen zijde voorkomen en is de vijand verdere toegang tot het gebied ontzegd.”

“Het heeft me heel veel over mezelf geleerd.”

Op 21 februari 2008 maakte korporaal van de mariniers Marco Eerhart als opvolgend teamleider van een ‘Operational Mentor and Liaison Team’ deel uit van een Afghaanse legerpatrouille in de omgeving van Kakarak. Hier waren al een tijd geen patrouilles meer geweest, maar vanuit dit gebied werd er regelmatig geschoten op ISAF-eenheden. De omgeving lag vol met berm bommen en IED’s. Het gebied was alleen toegankelijk voor een voetpatrouille.

“Als we op pad gingen, waren we altijd voorbereid op het ergste scenario. In de omgeving van Kakarak wilden we de Taliban aanpakken. We hadden een aanvalsplan in elkaar gezet en zouden een patrouille gaan uitvoeren. Dat het gevaar evident was, bleek al uit het feit dat de ANA-militairen, in tegenstelling tot bij zoveel andere patrouilles, zich zwaar bewapenden en zonder discussie bereid waren extra veel munitie mee te nemen. Een tweede indicatie dat er iets op handen was, was dat de vrouwen en kinderen uit het gebied wegtrokken.

Onze patrouille verschanste zich in een grote qala, maar keek tegen een kleiner huisje aan waardoor het zicht op het voorterrein belemmerd werd. Op het moment dat een deel van de patrouille naar

voren bewoog en om het huisje trok, werd van enkele tientallen meters het vuur op hen geopend. Eén man werd in zijn been geraakt. Iedereen dook op de grond en in een greppeltje. De achterblijvers in de grote qala werden direct gealarmeerd en gaven de voorste mannen vanaf het dak dekkingsvuur, zodat zij zich konden terugtrekken in het kleine huisje. Omdat het vijandelijk vuur zo hevig was, kon de voorste groep zich niet uit hun huisje terugtrekken. Daarop ramde een van de mariniers een enorm gat in de muur van de grote qala, zodat de mannen zich alsnog in de kortste richting uit de vuurlinie terug konden trekken. Ik probeerde mijn collega’s in het voorterrein zo goed mogelijk dekkingsvuur te geven en moest ook de twintig Afghaanse militairen die bij mij waren, aansturen. Een van hen raakte de controle over zijn mitrailleur kwijt. Zijn kogels sloegen in de muur recht achter ons in, daarom nam ik de mitrailleur maar van hem over.

Hoewel ik eerdere uitzendingen in Kosovo en Irak had gedaan en het daar ook niet altijd rustig was, was deze gevechtsactie wel het hoogtepunt van wat ik aan vijandelijk vuur heb meegemaakt. Het heeft me veel over mezelf geleerd, over hoe ik reageer in dit soort situaties.”

Korporaal Bas Hol van het Wapen der Genie

Overweging Koninklijk Besluit

“Zijn moedig en beleidvol optreden tijdens een vijandelijk vuurgevecht waardoor hij zich heeft onderscheiden en daarmee het belang van het Koninkrijk heeft gediend.

Korporaal Hol nam op 19 januari 2007 deel aan een pelotonspatrouille nabij Sorkh Morgab te Afghanistan. De patrouillerende eenheid werd getroffen door een zelfmoordaanslag met een autobom. Het voertuig van de groep van korporaal Weijers werd hierbij uitgeschakeld en meerdere militairen van de patrouille raakten gewond, onder wie de groepscommandant. Korporaal Hol heeft onder vijandelijk vuur de bescherming van het pantservoertuig verlaten om onder gericht vijandelijk vuur de gewond geraakte boordschutter van het voertuig te verzorgen. Daarna heeft hij het beschadigde boordwapen hersteld om hiermee de vijand onder vuur te nemen. Door dit dekkingsvuur waren anderen in staat om de gewonden te verzamelen en te verzorgen. Mede door de inspanningen van korporaal Hol werd een voorgenomen noodvernietiging van het geraakte voertuig voorkomen. Hij wist tijdens het nog lopende vuurgevecht het voertuig weer aan de praat te krijgen. De getroffen groep heeft zich vervolgens met steun van de rest van de patrouille, met het voertuig, uit het nog steeds lopende vuurgevecht weten los te vechten.

Door het moedig en beleidvol optreden van korporaal Hol is voorkomen dat er meer slachtoffers zijn gevallen bij de eenheid.”

“Opblazen? Echt niet! Het is mijn bak en die gaat mooi mee terug.”

Het is 19 januari 2007 als de YPR van Bas Hol, chauffeur van de geniegroep, in de omgeving van Sorkh Morgab, Uruzgan door een autobom wordt geraakt.

“De klap zelf maakte ik niet bewust mee. Op het moment dat de bom ontplofte, ging ik gelijk *knock out* en werd ik tellen later op de vloer van de YPR weer wakker. Ik keek recht in het gezicht van de sergeant die door het luik naar binnen keek. Ik zag dat hij hevig bloedde aan zijn hoofd. Terwijl ik naar buiten kroop, barstte het vuur in alle hevigheid los. De kogels die langs je hoofd vliegen, maken een zoemend geluid, alsof je tussen een zwerm bijen loopt.

Ik pakte mijn geweer en gaf gelijk dekkingsvuur af. Onze boordschutter was gewond geraakt en nadat mijn magazijn leeg was, bracht ik hem met de sergeant naar de ‘veilige’ achterkant van de YPR.

Ondertussen waren verkenneren komen helpen en hadden zij links en rechts van de YPR posities ingenomen en namen het op tegen de Taliban. Omdat ik zelf geen munitie meer had, besloot ik om de .50 op de YPR te gebruiken. Ik klom naar boven en begon te vuren, maar het wapen sloeg iedere keer vast. Toen ik beter keek, zag ik dat er

stukken blik van de ontplofte auto in het wapen waren geslagen. Met blote handen probeerde ik het eruit te halen, maar kreeg gelijk snij- en brandwonden op mijn handen omdat het blik nog gloeiend heet was. Het lukte me toch om het wapen schietklaar te krijgen en eindelijk kon ik meehelpen de Taliban te bedwingen. Toen ook deze munitie op was, ging ik kijken of ik nog kon helpen met de gewonden.

Franco Weijers kwam op mij af en riep dat ik de YPR aan de praat moest zien te krijgen anders zou die worden opgeblazen. Opblazen? Echt niet! Het is mijn bak en die gaat mooi mee terug, dacht ik gelijk. De motor deed het nog, maar één van de tracks lag eraf. Met een stuurbeweging kreeg ik die er weer op en toen de gewonden afgevoerd waren, konden wij weg komen. In de motor zat geen druppel olie meer, maar hij redde het tot Puntjak. Op de *compound* leek het alsof er duizend naalden in mijn voorhoofd prikten. Het bleek dat ik derdegraads brandwonden had.

Achteraf gezien deed ik gewoon wat mij op dat moment het beste leek, maar toch zie ik het Kruis van Verdienste als een grote eer voor wat wij die dag gepresteerd hebben.”

